

— Будь ласка, діду, чи нема в тебе чого з'їсти, бо ми страх голодні, й для дитини-б дечого.

— Зараз зварю козячого молока, а для вас зараз вечера буде. — Старий пішов з каганцем поза піч до якихсь дверей. Там була невеличка печера з лежанкою, вкритою кожухами. Він покликав туди Карпа.

— Ось тут поклади дитину та зроби біля його, що треба. Карпо поклав хлопця на лежанку й розгорнув з кожуха. Хлопець був мокрий. Він уже прокинувся та дививсь на все з острахом, не розуміючи, що з ним робиться.

Карпо став обережно роздягати його до гола з мокрої одежи.

— Я тобі зараз, Остапику, одержу просушу при огні. Поки що ти полей так, а колиб тобі холодно було, то накрійсь кожухом.

— Я хочу до мого покою.

— Тут нема, дитинко, твого покою, пожди до завтра...

— А я хочу! Занеси мене зараз до мамі.

— І мамі тут нема, а тепер і ніч, і далеко їхати.

— Зараз до мамі мене занеси, сердився хлопець, а то я поскаржуся батькові, й він зветимь тебе побити.

Хлопцеві здавалося, що то хтось з слуг коло його пораяється.

Карпо передав мокру одержу Максимові, щоб той просушив її при огні.

За той час приніс старий Охрім кухоль теплого козячого молока.

Хлопець узяв кухоль в руки й став жадно пити молоко.

— Добре молоко? — питає старий.

— Не добре, воно смерділо. Завтра мені такого не давай.

— У мене, дитино, иншого нема...

— То завези мене зараз до мамі...

— Тепер не можна — ніч, у лісі вовки бувають. Можуть тебе з'їсти.